

Speciale uitgave ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van Camping De Paal
Juli 2009

R WAS EENS...

Lang, heel lang geleden

Camping de Paal is 40 jaar geworden. Maar eigenlijk begon ons verhaal al 2 jaar voor die bewuste 1ste pinksterdag in 1969. Een kleine greep uit herinneringen aan de beginselen van het bestaan van Camping de Paal.

Het begon allemaal in 1967. De weduwe van den Brouwer, een tante van moeder, was gestorven. Daar zij geen andere nazaten had dan haar broer, zus en neven en nichten, ging de erfenis dus naar die familieleden. Uit die erfenis kochten vader en twee ooms een stuk bosgrond van 4 ha. gelegen iets ten zuiden van de Boevenheuvel op de grens met Eersel en Riethoven. Vaag waren er al plannen bij ons pap om een Camping te beginnen. Er was met name ook al een stuk bos grond op den Zwartten Horst in Luyksgestel waar hij van een mooi bedrijf droomde. Wij zijn er een paar keer geweest dat weet ik nog wel maar waar het precies lag is in de nevelen van tijd verdwenen. Maar voor een ieder die toch wil weten waar het lag, vraag het maar aan Harrie, hij is ongetwijfeld wat minder verneveld als ons kinderen, die toen nog erg jong waren en andere dromen na joegen dan ons pap. Maar goed. Met de grond in Bergeijk werd duidelijk dat de plannen toch wel iets concreter waren dan werd verondersteld. Niet door ons hoor, wij veronderstelden nog niets. Maar met name voor de opa's en waarschijnlijk nog wel meer buitenstaanders was het toch wel een raar idee. Een prachtig bos verruïneren, door er weggetjes, die er al lagen door heen te kappen en bomen bij bosjes vellen om er plaats te maken zodat mensen er hun tentje neer konden zetten. En trouwens, wie ging er nou kamperen? Een stel overjarige verkenneren?, daar zat echt géén brood in. Vooral opa Schoone was sceptisch. Den Brouwer draaid zich om in z'n graf als ie zie wà ge

mee z'n bos doet, was zijn commentaar, toen hij het zag. Hij zou nu waarschijnlijk de eerste zijn die met de grootste stelligheid zou beweren dat hij dat nooit gezegd had en dat hij vanaf het begin geweten had dat het een geweldig bedrijf zou worden. Maar ja, hij was dan ook een Schoone. Helaas heeft hij het niet lieflijk mogen mee maken.

Een van de eerste dingen die aangeschaft werd was een Dafje, en niet zo maar één. Een Daffodil bestelauto met huif. Heus ze bestonden, wij hadden er één. Misschien was het wel de enige die ooit gebouwd is want ik heb er zo één nooit meer gezien. Met die Daf deed het magische woord multifunctioneel inzetbaar zijn intreden. Hij is voor alles ge-

'Kantine' 1970

waren er aangekocht van een school in Valkenswaard, uit elkaar gehaald en naar Bergeijk gebracht. Daarvan werd eerst de winkel en het woonhuis gebouwd en daarna de kantine. Ik weet nog dat ze er lagen. Een stapel spanten en houtenwanden onder een zeil elk tegenover de plek waar ze weer opgebouwd zouden worden je kon er tussendoor kruipen en het was een prachtige verstoppok. En tussen de wanden zat zilverpapier. Dat kon je er tussenuit halen maar dat mocht niet, werd ons duidelijk gemaakt. Het was namelijk voor de isolatie. Wat dat was wisten wij ook niet, maar het was belangrijk. Dat onze vader ook niet echt wist wat isolatie was is mij later ook duidelijk geworden want de opwinding over het zilverpapier tussen de wanden uithalen stond in geen verhouding tot de isolatie waarde van het spul. Het was 's winters stervenskoud. Op en neer reizen van de Dr. Raupstraat naar de Paaldreef met huisraad en al, bleek toch een probleem te zijn en dus verhuisden we in 1970 permanent naar de camping en woonden we toen langs de winkel vandaar ook dat ik weet dat het daar stervenskoud

was in de winter. Dat veranderde in 1972 toen we verhuisden naar het woonhuis waar Harrie en Els nu nog wonen en naar alle waarschijnlijkheid nog jaren zullen wonen zodat Harrie nog een vinger aan de pols kan houden, een oogje in het zeil kan houden, en zijn benen nog een keer onder de kantoortafel kan schuiven om als grote roerganger het schip op koers te houden. Of om in Harrie's eigen bewoording te spreken: "ik ben de ploegdirecteur en ik bepaal wat de wielerskoers doet!"

Gelukkig krijgen en nemen Harrie en Els steeds meer tijd voor de kleinkinderen, vakanties en andere nuttige vrijetijdsbestedingen. Wij hopen als kinderen dat ze op deze manier nog heel lang mogen genieten!

Jan Martens

CAMPING DE PAAL

bruikt wat er voor handen kwam. Els heeft er in het begin, (niet geremd door enige schroom, over het niet hebben van enige rijbevoegdheid of in het bezit te zijn van de vereiste papieren ten behoeven van het besturen van gemoderniseerde voertuigen) met hele kinderscharen achterop mee van de Dr. Raupstraat naar de camping in aanbouw en terug gereden. Er zijn vrachten hout, waar een huidige vrachtwagen jaloers op zou zijn, mee vervoerd, er zijn bouwmaterialen voor de winkel/woonhuis, kantine en toilet gebouw mee gehaald, drank voor de kantine en last but not least vrachten huisvuil naar de stort aan de Oude Postelseweg vervoerd. Het is duidelijk, HACCP was toen nog geen begrip. Maar ja het was ook in de tijd dat er nog geen mens op de maan was geweest. Wij kinderen hebben er ook nog lustig in rond gescheurd. De eerst gebouwen waren ook een aanwinst. Twee NOOD gebouwen

Camping de Paal in het zonnetje

Het paradijs in de Kempen

De Paal is één grote speeltuin

Geen kind aan uw kind

Al 40 jaar een begrip in de Kempen

40 Jaar Camping de Paal: een hele ervaring

Waar maak je dat tegenwoordig nog mee? Dat je na een paar dagen kamperen per fiets vertrekt en dat de directeur van de camping je met de auto achterna rijdt. Niet omdat je vergeten bent te betalen of kattenkwaad hebt uitgehaald. Nee hoor, wij haalden nooit kattenkwaad uit. Wij niet. Nee, de directeur reed ons tot bijna in Eersel achterna om ons allemaal een ijs te geven. Wie verwacht er nou zoiets? Dat is nou Harrie Martens en dat is Camping de Paal.

Van transistorradio tot kampvuur

Natuurlijk krijgt niet iedere gast van de Paal een ijsje als ie vertrekt. Maar het tekent wel de verbondenheid van de Keimusse met deze camping en met de familie Martens. En het tekent ook de gastvrijheid en betrokkenheid die wij al die jaren op de Paal hebben ervaren. Het voorval met het ijsje vond plaats in 1973 of daaromtrent. Het jaar daarvoor kwamen we voor het eerst op de Paal. Met een bakfiets en drie transportfietsen. We waren nog jong. Een jaar of 20 en we wilden na een lange fietstocht met fikse tegenwind op de Paal logeren. Harrie zag dat toen niet zo zitten. Die jongelui met die lange haren en met die alternatieve vervoermiddelen. Oh jé die maken vast en zeker een hoop herrie met hun transistorradio's. Nozems, provo's of hippies. Die horen op een kindercamping niet thuis.

Na enig aandringen mochten we toch een nachtje blijven. Omdat uit een krantenartikel dat we bij ons hadden bleek, dat we bij de verkennerij waren. Dat sprak Harrie wel aan. Maar verkenner of niet, de radio mocht alleen héééél zacht aan. Dat eerste jaar werden het drie of vier nachten. Omdat we bij de verkennerij en kindervakantie waren, veronderstelde Harrie dat we zeker wel een kampvuur konden maken en liedjes zingen? Dat konden wij ja. We kregen de Opel Rekord van Harrie mee om terug naar Weert te rijden en onze muzikant Jan en de gitaar en muziekbundels op te halen.

De fiets van Harrie Paal

Zo is het voor ons Keimusse begonnen. Dit jaar mogen we voor het 37e achtereenvolgende jaar de kampvuren op Camping de Paal verzorgen. We hebben de camping in al die jaren zien veranderen. Harrie zat in een kantoortje in de oude kantine achter een klein venster. Daar kon je je inschrijven. Er was één telefoon, achter in de kantine. 's Avonds na zeven uur stond daar soms een hele rij, want na zeven uur was het goedkoper bellen. Er was geen recreatieteam. De ouders regelden zelf de spellen en speurtochten voor de kinderen, hier en daar ondersteund door de families Martens, Schoone en Kuijken. Als er een dringende boodschap was voor een van de campinggasten stormde Harrie uit zijn kantoortje en pakte de eerste de beste fiets die hij tegenkwam om de gasten te gaan zoeken. De eigenaar van de fiets had het nakijken en was soms enkele uren zijn rijwiel kwijt. Daar hebben wij in 1982 een einde aan gemaakt. We hebben Harrie een knalgele directiefiets geschonken. Een fiets waar hij tot op de dag van vandaag op rondrijdt en waar hij trots op is. Er kan geen krantenartikel over de camping verschijnen, of Harrie staat erop met zijn fiets. We hebben er vorig jaar zelfs een speciaal kampvuurlied op gemaakt: "De Fiets van Harrie Paal".

Ieder kampvuur treedt Harrie op bij Koning Arthur. Hij komt dan op zijn fiets aangescheurd, nadat honderden kinderkelen om zijn komst hebben geroepen. In 36 jaar tijd moeten dat minstens 135 optredens zijn geweest. Wie doet hem dat na?

Euro Top met een bakske koffie

Camping de Paal is een Euro Topcamping. Ze behoort tot de internationale top. Ze hebben al vele prijzen in de wacht gesleept. Wie had dat 40 jaar geleden kunnen denken? Hoewel, achteraf gezien verbaast het ons eigenlijk niet. De familie Martens, met vader Harrie en moeder Els voorop, houdt niet van stil zitten en alleen maar beheren. Nee, het zijn doorzetters, ze zijn innovatief, gaan met de tijd mee en investeren. Ze hebben wat tegenwoordig heet een visie en een missie. En houden daar al 40 jaar aan vast. Het frappante daarbij is dat de Brabantse gezelligheid er niet onder heeft geleden. Er wordt tijd vrij gemaakt voor een bakske koffie en een sterk verhaal. Want verhalen vertellen dat kan die Harrie. Nu de kinderen, Jan, Mirjam, Pierre, Salma en Jasmina Martens samen met de medewerkers veel werk uit handen hebben genomen van Harrie en Els is er tijd voor af en toe een fietstochtje. Vaak naar Postel, waar we een hotdog gaan eten. Voor ons ieder jaar weer een hoogtepunt waar we niet alleen smullen van de hotdog en de Leffe maar ook van de verhalen van Harrie. Altijd diplomatiek verwoord. Els heeft vaak wat minder woorden nodig. "Woar's Jan?" klinkt ons echter al jaren bekend in de oren.

Daarom: Na 40 jaar Camping de Paal zou je eigenlijk nog steeds kunnen verwachten dat de directeur je achterna rijdt om je als afscheid een ijsje te brengen. Er is dus eigenlijk niets veranderd.

Weert
Kampvuurgroep de Keimusse

Luchtfoto ± 1973

Ridder Harrie?

'Kantine' 1995

1994

Impressie Camping de Paal in de jaren 70. 't Stille laantje

Maanlicht op, vooral donkere, voortenten. Hier en daar klinkt nog wat gedempt gemurmel. Een eenzame fietser zoekt behoedzaam zijn weg, zonder licht, over het met kuilen bezaaide zandpad, oren gespitst. Iets verderop brandt nog licht. Het geluidsniveau van de conversatie is aanvaardbaar, maar toch. De voortent staat op een kier open. De fietser vangt een glimp op van een paar bierflesjes en enkele glazen wijn op tafel. Ha, de Kuijken familie is natuurlijk nog wakker. Resoluut rijdt hij zijn fiets de voortent in en binnen enkele minuten stijgt het geluid met een aantal decibellen want, je raadt het al, de dagelijkse discussie over de politiek (CDA) brandt weer los. De fietser, Harrie natuurlijk, verdedigt zijn partij met verve en de familie is niet te beroerd om een stevig weerwoord te geven. 't Stille laantje is niet stil meer.

Ondanks het bovenstaande, het was een mooie tijd op de Paal. De feesten, de barbecue, de opening van de nieuwe receptie (groot hè), de harmonie en de orientatietochten. We keken er elk jaar weer naar uit. Naar de gemoedelijke sfeer en de gezelligheid. Nog een ding: Voor onze kinderen was het een Paradijs. Nu zijn onze kleinkinderen aan de beurt.

Ger en Hans Janssen Kuijken.

Camping de Paal

Vierendertig jaar geleden zochten wij een camping om te gaan kamperen, onze keuze viel op Camping de Paal. Meteen vanaf het begin hebben we daar een seizoenplaats geboekt.

Dus vanaf dat moment gingen we ieder weekend gepakt en gezakt naar de Camping vanuit Eindhoven.

Een gezellige camping in een bosrijke omgeving en zeer geschikt voor kleine kinderen. Onze kinderen waren toen 4, 8 en 11 jaar.

Negen jaar hebben we daar genoten van ieder weekend en iedere vakantie.

Er stonden heel veel familie's dus het was altijd een gezellige boel. De mannen gingen vaak vissen en dan 's avonds met zijn allen barbecueën, want de vis moest op de BBQ.

Op de camping hadden we ook het Stille Laantje, nou stil was het er niet altijd want de gezelligheid gaf altijd de overtoon. We zullen maar niet alles vertellen, maar Harry en Els zullen zeker weten hoe gezellig het was in die tijd!

Het kampvuur met de Keimussen, het spuitbal met de brandweer en de kienavonden en ook de balavonden aan het einde van het seizoen zijn dingen om nooit te vergeten.

En natuurlijk niet te vergeten Harry op zijn gele fiets waarmee hij over de camping fietste om even alles te controleren en kijken of het 'rustig' was.

De kinderen hebben het er altijd goed naar hun zin gehad en ook nu is er nog iets wat onze dochter altijd zegt; Als wij niet naar Camping de Paal waren gegaan had ik nu niet hier gewoond. Zij woont nu al ruim 22 jaar in Bergeijk en gaat geregeld in de zomermaanden op het terras van de Camping een drankje drinken en als herinnering ziet ze dan nog de antenne van de TV toen, op de laatste campingplaats waar we hebben gestaan in de boom hangen.

Een tijd om nooit te vergeten ook dankzij de Familie Martens.

Dus bij deze feliciteren wij heel de Familie Martens met hun 40-jarig bestaan van Camping de Paal!!!!!!

Roos en Piet Verkennis en de kinderen!!

Ik wil nooit een camping....

Door de makers van deze krant werd me gevraagd: Vertel eens iets over vroeger, over de camping. Vroeger ja....., vroeger zag het er heel anders uit.

Een van mijn vroegste herinneringen aan de camping is dat we met neefjes en nichtjes speelden tussen de schotten van de nog te bouwen kantine en winkel. Het waren schoolnoodgebouwen uit Valkenswaard. Ze werden op de camping weer opgebouwd en werden respectievelijk "de campingwinkel" en "de kantine" genoemd. Toen we na een jaar verhuisden van de Dr. Rauppstraat naar de camping, gingen we wonen in het gebouw waar ook de campingwinkel was. Ik sliep samen met mijn twee broers in een heel klein kamertje waar net 3 bedden in pasten. Later bouwden mijn ouders een huis bij de camping en verhuisden we. Op de plaats van mijn bedje stond toen een grote droger en een paar wasmachines want onze slaapkamer was verbouwd tot wasserette.

Ik herinner me dat de toegangsweg gewoon een bos-zandpad was, dat we zelfgemaakte speeltuintoestellen hadden, dat het zwembad een betonnen bak in de grond was met ijs en ijskoud water, dat de receptie een hokje was van 2 bij 2, dat er ijsjes waren van 15 cent, dat we een klein caravantje net buiten de camping plaatsten en daar met vriendinnen 1 nachtje durfde te slapen, dat er elk jaar wel ergens iets gebouwd of verbouwd werd op de camping.

Allemaal herinneringen van een hele tijd geleden. Hoe ik er persoonlijk mee omging? In mijn lagere schooltijd was ik niet zo dol op het campingleven. Mijn ouders die beide op de camping werkten, dag en nacht. Ons mam in de campingwinkel en ons pap destijds veel op het terrein en tussendoor op de receptie. S'avonds achter de bar in de kantine. Nee, ik was in de zomervakantie vaak bij mijn tante en oom op de boerderij. In mijn tienertijd ging ik werken op de camping maar ik riep nog steeds dat ik nooit "een camping" zou willen. Toch was ik steeds vaker op de camping te vinden en na mijn middelbare schooldiploma en een korte beroepsopleiding ben ik op mijn 21e op de camping gaan werken. Ik was de eerste 'receptioniste' op de paal en assisteerde ons pap. Het werken op de camping werd steeds leuker en is nog steeds leuk. Vroeger mag ik dan wel eens gezegd hebben: *Ik wil nooit een camping*, toch zit ik inmiddels 25 jaar in het vak.

Als ik zo zit schrijven en ik bedenk me hoe de camping er toen en nu uitziet dan is het bijna niet te geloven wat mijn ouders in 40 jaar tijd hebben opgebouwd. En ze hebben hun passie ook aan alle kinderen doorgegeven. Samen met de hele familie werken op een mooie familiecamping, wie had dat ooit gedacht!!!!!!

Mirjam

Oude receptie ± 1980 Balie L

Opening VTC 1989

Aanbouw hoofdgebouw 1999

De trouwste werknemer van Camping de Paal: Jan Kox

Via buurman en zwager Piet 'De Lepel' hadden ze Jan Kox gevraagd mee te helpen 4 HA bos te kappen om een camping te starten. Er was wel een vergunning, maar ze hebben hem tot 4 keer toe opnieuw aan moeten vragen. Ze zijn in de speeltuin begonnen met het kappen van bomen. De 100-serie werd als eerst aangelegd ± 30 plaatsen. In 1968 hebben ze het toiletgebouw in hun vrije tijd en avonduren gezet, er was toen nog géén camping. Noud Kuijken (een goede vriend van de familie) was toen al onze timmerman. Toen ging Jan Kox via Harrie bij Burgmans werken, zo konden Harrie en Jan onder werktijd regelen wat ze die avond in hun vrije tijd weer gingen doen. Met Pinksteren 1969 werd de camping uiteindelijk geopend. Harrie, Janus en Pierre Schoone zaten op de dag van de opening voor de camping te wachten op de 1e gasten. Toen was het zo ver: op plaats 12 of 13 kwamen de 1e kampeerders, een jonge man en vrouw op huwelijksreis. In 1971 vertrok Harrie bij Burgmans om zijn camping te gaan runnen. Hij zei toen tegen Jan: 'Volgend jaar kom jij bij mij werken!' In de winter moakte en konden ze alles mee ne schup, ne riek en ne reek. Alle bomen zaagde ze met de handzaag. Iedere winter kwam er een veldje bij. De 200-serie is gekocht van Daris, daar stond maïs op, ze hebben de maïs gedorst en daar velden van gemaakt. Tussendoor hebben ze ook nog een toiletgebouw gezet. Gasten hielpen altijd mee, gasten zoals Jan Janssen en Verkennis. Zij metselden de kelder voor het zwembad. Vroeger waren hier op zaterdagavond nog kerkdiensten in een oude legertent met banken vertelt Jan. Met het opzetten van de camping heeft Jan nooit getwijfeld of gedacht dat het niet goed zou komen. Zijn advies was altijd: 'Ga niet te diep in de politiek'. Ieder jaar groeide de camping en werd het alsmear beter en beter. Jan heeft er ook altijd vertrouwen in gehad en heeft zich ook altijd erg thuis gevoeld bij de familie Martens. Salma en Yasmina kwamen vaak bij Jan en zijn vrouw Riek eten, ook de zoon van de burgemeester, de 1e stagiaire die op Camping de Paal werkte, kwam vaak bij ze eten. Zelfs de kleinkinderen van Harrie noemen Jan 'Opa Jan'.

De eerste werknemers van Harrie waren Frans en Rik theuws. Vele zijn gevolgd.

Al met al heeft Jan hier jaren met véél plezier gewerkt en hij en wij hopen dat er nog véle jaren volgen.

Jan Bedankt!

Ons verhaal na een interview met Jan Kox.

Jan Kox (in het midden)

Krantfoto archief ontginning 800 serie ***

25-Jarig bestaan

Nieuwe receptie ± 1984

Oude kampeefoto plaats 6 of 7

VTC 'receptie'

Camping de Paal

Hoe het was toen ik begon met mijn vakantiebaantje bij Els in de winkel 22 jaar geleden.

Camping de Paal was net camping van het jaar geworden. Gezellig, gemoedelijk, Els die al pratende tegen je de winkel binnen kwam en nog tegen je praatte als ze bij het woonhuis de inrit op fietste. Altijd tijd voor een praatje en goede (medische) adviezen voor iedereen, jong en oud, Nederlandse gasten of gasten uit Duitsland of Engeland. De camping groeide en verbeterde. Altijd was de familie Martens met de camping bezig, met hart en ziel. Want: "Als je doet wat je leuk vindt hoeft je nooit te werken." En zo voedde Els en Harrie al hun medewerkers op en samen met hun straalden ze altijd de "nestgeur" uit die camping de Paal gemaakt heeft tot wat het nu is: een (euro)TOPcamping en beste kindercamping van heel Europa!!!

Els altijd geïnteresseerd, altijd een advies en altijd vrolijk, vaak fluitend, makkelijk, gul, hartelijk en warm, kaarten, Harrie gedreven, met een missie, gul, lokaal, hartelijk, sportief, cda, gele fiets.

En telkens als ik dacht: wat moet ik toch schrijven? Kwam er nog een naam naar boven. En dat is die van, volgens Harries eigen woorden: "de eerste ZZP-er van die tijd", oftewel Good Old Jan Kox. Want deze man, 79 jaar oud, werkt vanaf het eerste moment samen met de familie Martens aan de opbouw van de camping. Met totale overgave, rustig en vooral hardwerkend. Altijd aanwezig, je kunt op hem bouwen. Als je Jan iets vraagt dan kun je er van op aan dat het ook gebeurd! Jan is ondanks zijn leeftijd nog altijd aan het werk. Gewoon 40 uur per week, altijd op tijd, nooit te laat. Daar heb ik samen met mijn collega's heel veel respect voor. Jan Bedankt!

Ingrid

25-Jarig bestaan

Verloeven. Nog geen T2.
Hele kleine bomen rond voetbalveld, ± 1974

Beste Harrie en Els natuurlijk ook,

Bij deze wil ik jullie van harte feliciteren met jullie 50 jarig huwelijk maar ook het 40 jarig bestaan van jullie supercamping de Paal. Ook aan mij is gevraagd om een stukje te typen voor dit boekje over mijn tijd bij de camping.

Het is alweer even geleden maar voor degene die al iets ouder zijn net als ik (33 jaar) weten wel wat ik met onderstaande bedoel. Ik weet het nog goed, ik vond het zo super leuk om hier te werken. Ik begon als hulpje in de friettent, maar al snel was ik ook inzetbaar in het zwembad en als bediening in het restaurant en achter de bar. Het was zo gezellig, al snel werd je deel van deze supergezellige familie. Els kwam als moederfiguurtje regelmatig even kletsen en kijken hoe het ging.

Er werkte hier veel jeugd van dezelfde leeftijd dus de werktijd vloog voorbij. Meteen naar huis gaan zat er niet bij want we bleven altijd wel even "hangen" aan de bar, waar altijd ook wel iemand van de familie te vinden was.

Hard werken hoorde er natuurlijk ook bij, bij de oude friettent stond in de drukke zomerperiode ooit een rij te wachten op friet waar geen einde aan leek te komen. Toch bleef de stemming ach-

ter de schermen altijd super best, ik denk dat het ook wel kwam door de gezellige keuken waar kok bediening en frituurmensen allemaal samen werkten. Er werd altijd wel een grapje gemaakt en de radio stond altijd aan, met muziek waar we met z'n allen op meezongen.

Jij, Harrie kwam dan ook regelmatig even een praatje maken door het luik met de mensen en natuurlijk met ons wat we altijd wel konden waarderen.

Jij, Harrie was ook altijd bezorgd om ons, je wilde dat we niet alleen in het donker naar huis fietsten anders was je in staat om ons persoonlijk met de auto naar huis te brengen.

Ook het personeelsfeest ieder jaar was altijd super en ontbrak aan niets.

Harrie en Els bedankt dat ik toen zo'n supertijd bij jullie heb mogen hebben, ik had het voor geen goud willen missen.

Ik wens jullie nog heel wat jaartjes samen en dat jullie nog maar lang mogen genieten van jullie wereldcamping.

Groetjes Monique Borrenbergs-Beljaars

Deze krant werd de Familie Martens aangeboden door het personeel van Camping de Paal.

WANT ER IS NOG STEEDS
CAMPING DE PAAL "ONS
PARADIJS IN DE KEMPEN".